

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 88/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. D., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 40/2008 z 29. apríla 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2008 doručená sťažnosť Mgr. M. D., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 40/2008 z 29. apríla 2008.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25-24 K 222/98 z 19. mája 2000 bol na majetok obchodnej spoločnosti P., a. s., Ž. (ďalej len „úpadca“), vyhlásený konkurz. Za správkyniu konkurznej podstaty bola krajským súdom ustanovená JUDr. I. F., advokátka, so sídlom D. (ďalej len „správkynia konkurznej podstaty“).

Na prieskumnom pojednávaní konanom na krajskom súde 28. novembra 2000 správkynia konkurznej podstaty poprela pravosť i poradie prihlásených pohľadávok viacerým veriteľom. Títo následne podali krajskému súdu incidenčné žaloby proti správkyni konkurznej podstaty. V predmetných incidenčných konaniach správkyniu konkurznej podstaty na základe splnomocnenia zastupoval sťažovateľ, v tom čase pôsobiaci ako komerčný právnik.

Sťažovateľ uviedol, že medzi ním a správkyniou konkurznej podstaty nebola v súvislosti s jej zastupovaním uzavretá žiadna písomná dohoda, napriek tomu jemu udelená plná moc na zastupovanie v incidenčných konaniach „*nebola do dnešného dňa odvolaná*“.

Podľa tvrdenia sťažovateľa správkynia konkurznej podstaty ignorovala jeho výzvy na zaplatenie odmeny v sume 2 036 492,10 € (61 351 360 Sk) za jej zastupovanie pred súdom v incidenčných konaniach. Sťažovateľ si pritom uplatnil svoju odmenu podľa § 2 ods. 2 vyhlášky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci (právny predpis zrušený od 1. apríla 2002, pozn.), resp. vyhlášky č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci (právny predpis zrušený od 1. januára 2004, pozn.) len za zastupovanie v incidenčnom konaní proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky („*pohľadávka veriteľa v tomto konaní predstavovala nárok na vrátenie návratnej finančnej výpomoci, ktorú veriteľ poskytol úpadcovi na základe záručných listín v sume 4.045.362.178,80 Sk*“).

Žalobným návrhom o určenie oprávnenosti a poradia svojej odmeny ako pohľadávky proti podstate si sťažovateľ uplatnil svoj nárok na krajskom súde, čím sa v súlade s § 7 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) stal konkurzným veriteľom a účastníkom konkurzného konania.

Ako uviedol ďalej sťažovateľ, *«SKP odmietla pohľadávku sťažovateľa ako konkurzného veriteľa uznať a zaplatiť. Bezdôvodne a protizákonne nezaradila ani do Konečnej správy o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu (ďalej len „konečná správa“) ani do návrhu rozvrhového uznesenia...»*

KSBB schválil uznesením zo dňa 22. 8. 2006 konečnú správu bez ohľadu na skutočnosť, že sťažovateľa ako konkurzného veriteľa SKP do konečnej správy o speňažení majetku z podstaty nezaradila a bez ohľadu na to, že sťažovateľ bol ako konkurzný veriteľ prítomný na prejednaní konečnej správy.»

Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd jeho námietky voči konečnej správe o speňažení majetku neakceptoval s odôvodnením, že *„v rámci konania o schválenie konečnej správy nie je možné zisťovať oprávnenosť pohľadávok konkurzných veriteľov ani rozhodnúť o ich uspokojení“*, a konečnú správu schválil, a to aj napriek tomu, že krajský súd mal podľa sťažovateľa vedomosť o začatí konania o oprávnenosti jeho prihlásenej pohľadávky a aj vo výzve z 13. októbra 2006 na predloženie návrhu na rozvrhové uznesenie uložil správkyni konkurznej podstaty označiť veriteľov s výškou ich oprávnených pohľadávok, ako aj uviesť výsledok incidenčných konaní v prípade popretých pohľadávok.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd *„bezprecedentne ignoroval nezaradenie pohľadávky sťažovateľa do návrhu rozvrhu SKP a na nápravu tohto protiprávneho stavu neprijal ako dozorujúci súd žiadne opatrenia“*.

Dňa 1. marca 2007 krajský súd vydal rozvrhové uznesenie sp. zn. 25-24 K 222/98, v ktorom okrem iného pohľadávku uplatnenú sťažovateľom ako konkurzným veriteľom vylúčil z uspokojenia.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd opakovane porušil zákon nielen tým, že „ignoroval v rámci dohľadu konkurzného súdu protizákonné nezahrnutie sťažovateľa ako veriteľa do zoznamu veriteľov v konečnej správe a v návrhu rozvrhového uznesenia, ale aj tým, že ho potom napriek absencii v týchto dokumentoch potom zas zaradil do rozvrhového uznesenia a nakoniec ho bez opodstatnených právnych argumentov, ktoré by mali oporu v platných právnych predpisoch, vylúčil z uspokojenia hoci mala byť jeho pohľadávka ako pohľadávka proti podstate podľa v tom čase platného znenia ZKV riadne uspokojená.

V neposlednom rade porušil KSBB zákon aj tým, že bez ohľadu na skutočnosť, že nebolo právoplatne rozhodnuté o pohľadávke sťažovateľa ako jedného z konkurzných veriteľov, nariadil rozvrh výťažku z predaja podstaty rozvrhovým uznesením, čím prekročil právomoc danú mu Ústavou SR a zákonmi.“

Proti predmetnému rozvrhovému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 80/2007 z 26. apríla 2007 rozhodol tak, že rozvrhové uznesenie krajského súdu potvrdil.

Po rozvrhnutí výťažku z predaja majetku úpadcu krajský súd uznesením sp. zn. 25-24 K 222/98 z 22. januára 2008 zrušil konkurz na majetok úpadcu. O odvolaní sťažovateľa rozhodol odvolací najvyšší súd tak, že uznesením sp. zn. 2 Obo 40/2008 z 29. apríla 2008 potvrdil uznesenie krajského súdu o zrušení konkurzu. Rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 29. mája 2008.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 40/2008 z 29. apríla 2008 došlo k porušeniu ním označených práv, pretože tento súd pri rozhodovaní v uvedenej právnej veci

„- neaplikoval náležitú právnu normu, tým, že zrušenie konkurzu neposudzoval podľa ust. § 7 ods. 2 v spojení s ust. § 25, ust. § 29 ods. 2 a 31 ods. 2 ZKV;

- neaplikoval iné normy jednoduchého práva v súlade s Ústavou, nakoľko nerešpektoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka;

- nerozhodol v súlade so zákonom, keď sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa;

- svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, narušil princíp záväznosti súdneho rozhodnutia, čím konal v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.;

- bezprecedentne prekročil príslušnosť danú mu Ústavou a zákonmi SR, keď právne posudzoval vec, ktorá patrí na rozhodovanie inému príslušnému súdu, tým, že v napadnutom uznesení ignoroval právoplatne neskončené konanie o oprávnenosť pohľadávky sťažovateľa na inom súde“.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 40/2008 z 29. apríla 2008 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 40/2008 z 29. apríla 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 3 319,39 € (100 000 Sk), ako aj trovy právneho zastúpenia v sume 223,46 € (6 732 Sk).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti, t. j. posudzoval, či existuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutím odvolacieho najvyššieho súdu potvrdzujúcim uznesenie krajského súdu o zrušení konkurzu a základnými právami, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že konkurzné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania. Jeho účelom je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku, a cieľom pomerné uspokojenie jeho veriteľov z majetku úpadcu. Tak ako v súdnom konaní vo všeobecnosti, aj v konkurznom konaní musí súd postupovať tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov. Táto ochrana musí byť zabezpečená pre všetkých účastníkov konania bez ohľadu na druh súdneho konania a na to, na ktorej strane procesnoprávneho vzťahu stoja. Účastník konania má právo prednášať návrhy, vyjadrovať sa k návrhom a k postupu súdu, navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom. Takýmto spôsobom uplatňuje svoj vplyv na výsledok konania. Keď konanie prebieha vo viacerých štádiách, účastník prispôbuje svoj procesný postup jednotlivým štádiám.

V danom prípade konkurzné konanie na majetok úpadcu sa vzhľadom na čas podania návrhu na vyhlásenie konkurzu spravovalo zákonom o konkurze a vyrovnaní v znení platnom od 1. februára 1998 do 1. augusta 2000.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní konkurzný súd prejedná konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu (ďalej len „konečná správa“) na pojednávaní, na ktoré predvolá správcu, úpadcu a konkurzných veriteľov, ktorí podali námietky (odsek 3) proti správe, prípadne aj veriteľský výbor.

V okolnostiach prípadu sťažovateľ podal proti konečnej správe o speňažovaní majetku z podstaty úpadcu námietky (z 21. októbra 2005) z dôvodu, že správkyňa konkurznej podstaty jeho neuhradenú pohľadávku proti podstate v sume 2 036 492,10 € (61 351 360 Sk) ako odmenu za jej zastupovanie v incidenčných konaniach nezaradila do konečnej správy.

Zo zápisnice z prerokovania konečnej správy na krajskom súde 22. augusta 2006 (priloženej k sťažnosti spolu s ostatnou dokumentáciou) ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol prítomný ako veriteľ na prerokovaní konečnej správy a napriek poučeniu, že na neskôr predložené a navrhnuté dôkazy súd nebude prihliadať, osobne nevzniesol námietky týkajúce sa svojho nároku (napriek tomu, že tak urobili iní prítomní veritelia). Následne krajský súd uznesením sp. zn. 25-24 K 222/98 z 22. augusta 2006 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu (ďalej len „schvaľovacie uznesenie“). Napriek tomu, že proti schvaľovaciemu uzneseniu bolo prípustné odvolanie, z obsahu sťažnosti nevyplývalo ani sám sťažovateľ netvrdí, že by bol odvolanie podal. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. októbra 2006 a opravné uznesenie z 19. decembra 2006 nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2007.

Rozvrhovým uznesením sp. zn. 25-24 K 222/98 z 1. marca 2007 krajský súd okrem iného vylúčil pohľadávku sťažovateľa v sume 2 036 492,10 € (61 351 360 Sk) uplatnenú ako pohľadávku proti podstate z uspokojenia. Konkurzný súd považoval tento výkon práva, uplatnenie odmeny za právne zastupovanie v uvedenej sume, za taký, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka). Najvyšší súd sťažovateľom napadnuté rozvrhové uznesenie krajského súdu uznesením sp. zn. 2 Obo 80/2007 z 26. apríla 2007 potvrdil ako vecne správne. Uvedené uznesenie najvyššieho súdu ale sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nenamieta.

Rovnako predmetom tejto sťažnosti nie je ani preskúmanie postupu krajského súdu v konaní o určenie oprávnenosti pohľadávky sťažovateľa vedenom pod sp. zn. 55 Cbi 14/04. Ústavný súd však zistil (dopytom krajskému súdu v predmetnom konaní), že rozsudkom z 31. októbra 2007 krajský súd žalobu sťažovateľa zamietol. O odvolaní sťažovateľa najvyšší súd dosiaľ nerozhodol.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 obo 40/2008 z 29. apríla 2008, formuluje najmä tieto argumenty:

- uznesenie o zrušení konkurzu vydal krajský súd aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že v rámci tohto konkurzného konania ešte prebieha súdne konanie o oprávnenosť pohľadávky konkurzného veriteľa, ktoré nie je právoplatne skončené,
- najvyšší súd *„prekročil príslušnosť danú mu Ústavou a zákonmi SR, keď právne posudzoval vec, ktorá patrí na rozhodovanie inému príslušnému súdu, tým, že v napadnutom uznesení ignoroval právoplatne neskončené konanie o oprávnenosť pohľadávky sťažovateľa na inom súde“*.

Pred preskúmaním opodstatnenosti argumentov uvádzaných sťažovateľom ústavný súd poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd zároveň pripomína, že ochrana základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je poskytovaná proti konkrétne vymedzeným porušovateľom označených práv a slobôd, ktorí majú právomoc (kompetenciu) konať a rozhodovať o otázkach spojených so základnými právami a slobodami v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy. Je na sťažovateľovi, aby uviedol konkrétny orgán verejnej moci, ktorý je v jeho veci oprávnený a povinný chrániť základné práva a slobody v rozsahu vymedzenom konkrétnymi všeobecnými záväznými právnymi predpismi, predovšetkým zákonmi, a jeho úkony, ktoré namieta (§ 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone - čo nie je tento prípad), aj pokiaľ ide o označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili základné práva alebo slobody, predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu bola iba tá časť označeného konkurzného konania, ktorá priamo súvisela s rozhodovaním odvolacieho súdu o zrušení konkurzu vedeného na majetok úpadcu.

V odôvodnení označeného uznesenia najvyššieho súdu, ktorým tento odvolací súd potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. 25-24 K 222/98 z 22. januára 2008 o zrušení konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu, sa okrem iného uvádza:

„Podľa ust. § 44 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v neskoršom znení súd uznesením zruší konkurz, v ktorom nedošlo k potvrdeniu núteného vyrovnania, po splnení rozvrhového uznesenia.

Podľa ust. § 44 ods. 4 citovaného zákona v uznesení o zrušení konkurzu zbaví súd správcu funkcie a rozhodne o jeho odmene a výdavkoch, ak o nich ešte nerozhodol.

Cieľom konkurzného konania po právoplatnom rozvrhovom uznesení je vyplatiť rozvrhnuté peňažné prostriedky získané speňažením konkurznej podstaty podľa výroku rozvrhového uznesenia veriteľom označeným v rozvrhovom uznesení. Po preukázaní splnenia vyplatenia rozvrhnutých prostriedkov veriteľom a splnení ostatných rozvrhovým uznesením uložených povinností konkurzné konanie končí a to zrušením konkurzu a s tým súvisiace zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty. V tomto štádiu konkurzného konania preto súd skúma len zákonom stanovené podmienky ustanovením citovaného § 44 zák. č. 328/1991 Zb. v znení neskorších zmien, ktorou je splnenie rozvrhového uznesenia. Ak súd zistí, že rozvrhové uznesenie bolo zrealizované v zmysle jeho právoplatného výroku, rozhodne o zrušení konkurzu. V tomto smere odvolanie veriteľa nebolo podané, toto smerovalo námietskami proti schválenej konečnej správe a rozvrhovému uzneseniu, o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté po preskúmaní podaného odvolania veriteľom odvolacím súdom.

Z uvedeného dôvodu námietky veriteľa úpadcu uvedené v odvolaní proti uzneseniu o zrušení konkurzu nie sú právne dôvodné a odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v konkurznom konaní v zmysle § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Z citovaných ustanovení ústavy okrem iného vyplýva, že ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde sa môže fyzická osoba alebo právnická osoba domáhať iba zákonom ustanoveným postupom (čl. 46 ods. 1 ústavy) a v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd tiež vyslovil, že právomoc všeobecného súdu konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Podľa názoru ústavného súdu v prípade sťažovateľa najvyšší súd v súlade s hmotnoprávnymi i procesnoprávnymi zákonnými požiadavkami prerokoval odvolanie sťažovateľa a následne po jeho preskúmaní ho odmietol ako nedôvodné, keď konštatoval, že v súlade s § 44 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a vyrovnaní došlo v danom prípade k naplneniu zákonom ustanovených podmienok na zrušenie konkurzu (splnenie právoplatného rozvrhového uznesenia). Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zároveň vyplýva, že námietky sťažovateľa smerovali voči schválenej konečnej správe a rozvrhovému uzneseniu, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté po preskúmaní sťažovateľovho odvolania najvyšším súdom.

Vzhľadom na to ústavný súd vychádzajúc z námietok sťažovateľa uvedených v sťažnosti konštatoval, že ich obsah nesignalizuje takú spojitosť s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by naznačovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, a ktorej reálnosť by bolo možné posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Zároveň vychádzajúc zo skutočnosti, že o zrušení konkurzu rozhoduje súd, ktorý konkurz vyhlásil, bolo podľa názoru ústavného súdu nepochybne v právomoci krajského súdu v tomto štádiu konkurzného konania rozhodnúť o zrušení konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu a v právomoci najvyššieho súdu v odvolacom konaní preskúmať záver prvostupňového súdu o splnení zákonných podmienok ustanovených v § 44 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Dôvody, o ktoré oprel najvyšší súd namietané rozhodnutie, možno podľa názoru ústavného súdu považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné, rešpektujúce požiadavku takej interpretácie a aplikácie zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá je v súlade s jeho účelom (§ 1 ods. 1) a cieľom (§ 2 ods. 2).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné hodnotiť vyведенé závery ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a ktoré by zároveň mohli mať za následok porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009